

Stran: 19
 Rubrika: Kultura
 Žanr: poročilo
 Površina članka: 900 cm²

mednarodni festival Mesto žensk

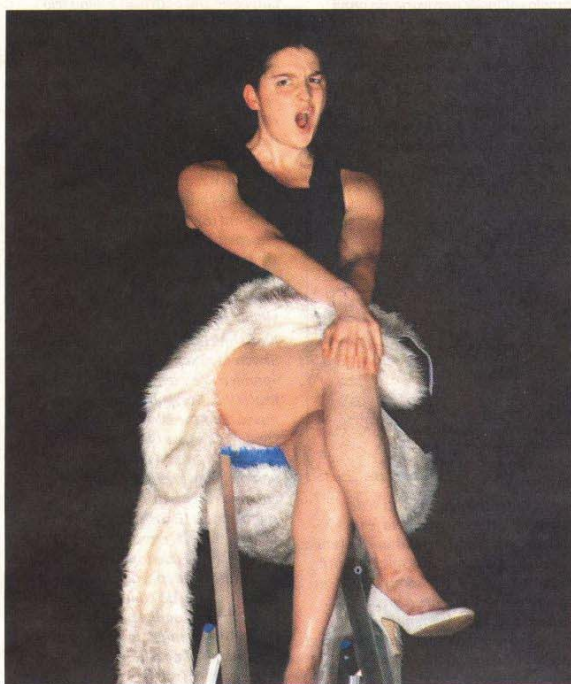
Velike punce, ki godejo in plezajo po lestvi

Ljubljana – Mednarodni festival **Mesto žensk** se je v minulih dneh doobra razmahnil, sinoči pa se je v galeriji Škuc odprla tudi osrednja festivalska razstava z naslovom *Korak naprej, dva koraka nazaj*. Do konca prireditve, ki se bo sklenila v nedeljo, pa se bo zvrstilo še kar nekaj zanimivih dogodkov, eden izmed njih bo tudi noč tik pred polnočjo, ko bosta **Oreet Ashery** in **Roberto Foddai** na Tromostovju izpeljala nenavadno akcijo v javnem prostoru.

V medvedjem kostumu

Ponedeljkov festivalski večer je med drugim zaznamovala **Eleanor Bauer**, ki je v performansu *Velike punce počnejo velike stvari* razkazala ne samo svoje raznolike talente in veščine, temveč tudi izrazito reflektirano umetniško držo. Performans, ki je doslej požel že lepo število odobravajočih kritik, je zastavljen kot kompilacija najrazličnejših akcij, ki jih lahko beremo kot postaje umetnikovega življenja ali, širše, kot stanja, ki jih preči vsak, tudi neumetniški posameznik. Tako se v slabi uri zgodi vse: igra, lepota, sram, raziskovanje, trening, preseganje samega sebe, trud, ples, petje in *fashion show*.

Cesar koli se Eleanor Bauer loti, izvede brezkompromisno, njena odrska prezenca ne skopni niti pod ogromnim kostumom polarnega medveda, v katerem uprizarja raziskujočega in negotovega otroka, ki se igra s činelami. Prizor, ki temu sledi, je nekakšna modna revija oziroma revija likov, v katerem nam Bauerjeva predstavi možnosti nošnje medvedjega kostuma – opcije odrskega in zapovedano feminilnega vedenja (manekensko paradržanje je postavljeno v močan kontrast z napovedjo »I am a big girl and I can do what I want, I don't care what mama got to say«, ki jo Bauerjeva izvede z globokim, raskavim, moškim vokalom v geto slogu). Še več ironije na temo reprezentacije ženske, gledalčevih pričakovanj in pritiska kriterijev se izlije, ko nam zapoje pesem Leann Rimes *Crazy* in register petja zvišuje z napredovanjem po lestvi (ena stopnica – ena oktava). Ob zadnji etapi od njenega petja ne ostane drugega kot piskanje, ki izgubi ironijo in komičnost, saj z njim doobra utruji gledalce. Gre za domiselni performativni moment, ki publiko osvesti o tem, kaj je ustvarjalna repetitija in kaj naveličanost, ki jo trening sčasoma prinese. Da se kljub ambiciji, želji, vztrajnosti, norosti, brezbriznosti – življenju, krajše – nič ne zgodi, nam s samotnega vrha lestve Bauerjeva sporoča v eksplozivnem monologu: zdi se, kot da v

Eleanor Bauer je v svojem performansu izkazala številne in raznolike talente, vendar tudi izrazito reflektirano umetniško držo.

njem zavzema ironično distanco do lastne umetniške prakse, ki je arbitrarna, nezavezujoča, v performansu in življenju bi kar koli vedno lahko bilo drugače, saj ne prvi ne drugi nista artefakt. Če se predstava začne s plesom polarnega medveda, se mora končati z labodjim baletom, še eno izmed dobrih in lepih veščin zahodne kulture, ki s svojo vertikalo pravzaprav odmeva samoaktualizacijo: hitreje, močneje, lepše, bolje. **Ana Schnabl**

Sijoči nokturno

Že v nedeljo pa sta v Klubu Gromka nastopili **Joëlle Léandre** in **Lauren Newton**. Obe vrhunski glasbeni improvizatorki si je Ljubljana z vernim občinstvom improviziranih godb zares zaslužila. Po njunem »definičnem« koncertu je vse kar kričalo po vprašanju: kako to, da sta vsa ta leta, že desetletja, Ljubljano kar obšli. Res je, da je francoska kontrabasistka Joëlle Léandre lani odlično nastopila v Cerknem, drži tudi, da smo vokalistko Lauren Newton srečali kot članico Vocal Summit in Vienna Art Orchestra, a to je bilo sredi 80. let. Bilo je majhno,

sicer sliši grdo in neotesano), a sta mični na odru, v glasbeni gesti, sta izvajalki silovite in nežne atake, duhoviti in resnobni, podobno kot je njuna glasbena improvizacija bogat zvočni in pantonalni svet, v katerem odgovorno, zaresno igrata. Če kaj je bil v ospredju njun razkošni arzenal, širok odprti glasbeni besednjak, ki ga uporabljata taktno, izbirata pazljivo in improvizacijski skušnji primerno in ga v toku igre kratkih duetov permutirata, dodajata in odvezmeta.

Na koncertih svobodno improvizirane godbe običajno najbolj bije v oči premolk med začenanji in način zaključevanja glasbenega kosa, ki »se improvizira«, premolk, kratko čakanje in odločitev, ki zavzani. Ljubkost in opazna ironija, s katero sta se podajali v muzične izlete, sta se umikali dinamični igri, obdelovanju ene poteze in dodajanjem, nadgradnji: Joëlle Léandre z bogatjem igre alikvotov z lokom z robustnimi »opi« odprte strune, Lauren Newton z začetno melodijo, ki je spominjala na kakšno ljudsko pesem iz kulturne prostranosti vzhoda, a jo je razgradila in zlomila z vdih, brezpomenskimi zlogi, vse do dramatičnega izbruha v operetni kič, ki je vse – tudi glasbenici – silil v dobro voljo. Samo, da sta namesto prepotentne dive v vsaki operi na odru stali smeli glasbenici.

Prijeten, zabaven in hudo resen duo, nepredvidljiv, tudi tam, kjer se na videz uho počuti tako doma. **Ičo Vidmar**

Živo, mami, iz Indije ključem!

Pet Evropejcev v Aziji, zaščitni znak: nabasani nahrbtniki. To so osnovni gradniki filma *Hotel »Zelo dobrodošli«*, v okviru *Mesta žensk* predvajanega v Kinodvoru. Junaki diplomskega pro-

jekta nemške režiserke **Sonje Heiss** se, individualno ali v dvoje, podajajo, koder pač oglaševalci to sezono zagotavljajo najglasnejše zabave, najbolj nenavadne droge, najlahkotnejše pivo in ženske, najbolj sproščujoče meditativne vaje, najbolj avtentično rajžo z vodičem in kamelo po puščavi. Marion je v Indiji na new age duhovnem treningu, Liam je tja prebegnil pred prihajajočim očetovstvom doma na Irskem, Josh in Adam sta tipična angleška turistična hrupneža na lovu za blondinkami (na Tajske?!), Svenja je zamudila let in svojo epizodo porabi zgolj za nakup nove vozovnice prek telefona... in se morda najbolj zabava, ko celo naveže medčloveški stik, resda bizaren.

Film je avtorica označila za fikcijski dokumentarec in je kot tak plod prizanesljivega avtorskega opazovanja pojava. Avtorski pogled pa vendarle kaže h kritiki uporabe in zlorabe popotniške infrastrukture, ki se večinoma sprevrže v brezupen, potencialno nevaren trud biti srečen in sproščen. Razločen je tudi blagohoten posmeh zabladam zahodne mentalitete in splošne človeške topoglavosti, ki »zablesti« navadno prav na tujih terenih. Najmočnejši trenutki – in teh ni malo – so tisti, ko se junaki odzivajo kot smeha, aplavza in obenem solz vredna bitja. Marion, ki po sprostitveni seansi pretepa svoj nahrbtnik. Liam, ki se na kameljem hrbtu pritožuje čez razbolelo hrbtenico. Josh in Adam, ki se na eksotični tajski plaži prepirata zaradi piva in pomfrija. Film je vendarle apološki popotovanja, v kakršni koli obliki že, saj govori o razpokah in znamenjih, ki se sredi rutine in udobja ne morejo pokazati. **Mojca Pišek**

Joëlle Léandre in Lauren Newton, »veteranki« mednarodne improvizirane godbe, sta v Gromki poskrbeli za imeniten večer.